

T 148168

การวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ (Quasi-qualitative research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในประเทศไทย และปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ พระสงฆ์ที่มีอายุพรรษาไม่ต่ำกว่า 1 พรรษา จำนวน 1,614 รูป การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบสัมภาษณ์เจาะลึก การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยคณะวิจัยและพนักงานสัมภาษณ์ การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน Chi-square , Phi และ Cramer's V ผลการวิจัยพบว่า

การวิจัยเชิงปริมาณ ร้อยละ 21.3 มีอายุ 60 ปี ขึ้นไป อายุเฉลี่ย 43.03 ปี ร้อยละ 71.6 มีอายุพรรษา 1 – 10 พรรษา อายุพรรษาเฉลี่ย 8.84 พรรษา ร้อยละ 49.9 ระดับการศึกษาทางโลก ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 5.8 ศึกษาทางโลกเพิ่มเติมระหว่างบวชระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 65.7 มีสถานภาพก่อนบวชสถานภาพโสด ร้อยละ 45.5 มีอาชีพก่อนบวชเกษตรกร ร้อยละ 28.2 มีระดับการศึกษาทางธรรมระดับนักธรรมชั้นเอก ร้อยละ 79.6 มีสมณศักดิ์ชั้นสามัญ (พระลูกวัด) ร้อยละ 77.6 ไม่มีตำแหน่งทางการบริหารคณะสงฆ์ ร้อยละ 24.7 มีประสบการณ์การป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในวัดและชุมชน แหล่งการรับรู้ข้อมูลข่าวสารยาบ้า สื่อบุคคล ร้อยละ 54.0 จากเจ้าหน้าที่รัฐ/เอกชน-ร้อยละ 37.4 จากเพื่อน ร้อยละ 28.6 จากญาติ และร้อยละ 10.2 จากบุคคลอื่น สื่อสิ่งพิมพ์ ร้อยละ 82.4 จากหนังสือพิมพ์ ร้อยละ 27.1 ป้ายโฆษณา ร้อยละ 20.5 เอกสาร ร้อยละ 18.5 ไปสเตอร์ ร้อยละ 13.2 นิตยสาร ร้อยละ 11.3 แผ่นพับ และร้อยละ 8.1 แผ่นปลิว สื่อโทรทัศน์ ร้อยละ 87.7 จากโทรทัศน์ ร้อยละ 64.8 วิหุย ร้อยละ 6.3 วีดิทัศน์ ร้อยละ 5.4 เทปบันทึกเสียง และร้อยละ 4.6 ซี ดี. ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าและการแพร่ระบาดของยาบ้าของพระสงฆ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = .73$ S.D. = .34) การมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = .35$ S.D. = .44) การทดสอบสมมติฐาน ชั้นพื้นที่ อายุ อายุพรรษา ระดับการศึกษาที่ศึกษาเพิ่มเติมระหว่างบวช สถานภาพก่อนบวช อาชีพก่อนบวช ระดับการศึกษาทางธรรม สมณศักดิ์ ตำแหน่งทางการบริหาร-คณะสงฆ์ ประสบการณ์การป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล

(เจ้าหน้าที่รัฐ/เอกชน) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล (บุคคลอื่น) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (เอกสาร) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (แผ่นพับ) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (แผ่นปลิว) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (โปสเตอร์) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อโสตทัศน์ (โทรทัศน์) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อโสตทัศน์ (วีดิทัศน์) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อโสตทัศน์ (ซี.ดี.) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อโสตทัศน์ (เทปบันทึกเสียง) มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในประเทศไทย ส่วนระดับการศึกษาก่อนบวช การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล (เพื่อน) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล (ญาติ) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือพิมพ์) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (นิตยสาร) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ (ป้ายโฆษณา) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อโสตทัศน์ (วิทยุ) และความรู้เกี่ยวกับยาบ้าและการแพร่ระบาดของยาบ้าไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของพระสงฆ์ในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การวิจัยเชิงคุณภาพ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ประมาณหนึ่งในสามมีอายุ 40 - 49 ปี อายุเฉลี่ย 50.86 ปี หนึ่งในสี่ มีอายุพรรษา 21 - 30 พรรษา อายุพรรษาเฉลี่ย 27.72 พรรษา มากกว่าครึ่งหนึ่งมีระดับการศึกษาทางโลกระดับประถมศึกษา หนึ่งในหกศึกษาทางโลกเพิ่มเติมระหว่างบวชระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่มีสถานภาพก่อนบวชสถานภาพโสด ครึ่งหนึ่งมีอาชีพก่อนบวชเกษตรกรรม สามในสี่มีระดับการศึกษาทางธรรมระดับนักธรรมชั้นเอก และมีสมณศักดิ์ชั้นสัญญาบัตรที่พระครู ส่วนใหญ่มีตำแหน่งทางการบริหารเป็นเจ้าของอาวาส มีประสบการณ์การป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในวัดและชุมชน ได้รับรู้มติมหาเถรสมาคมเกี่ยวกับยาเสพติด และมีการดำเนินงานตามมติมหาเถรสมาคมเกี่ยวกับยาเสพติด แหล่งการรับรู้ข้อมูลข่าวสารยาบ้า ส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลจากสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่รัฐ/เอกชน หนึ่งในสี่จากเพื่อน จากญาติ และหนึ่งในสิบ จากบุคคลอื่น) สื่อสิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่รับรู้จากหนังสือพิมพ์ เกือบครึ่งหนึ่งจากเอกสาร โปสเตอร์ มากกว่าหนึ่งในห้าจากแผ่นพับ ป้ายโฆษณา เกือบสองในสิบจากแผ่นปลิวและนิตยสาร สื่อโสตทัศน์ส่วนใหญ่รับรู้จากโทรทัศน์ มากกว่าครึ่งหนึ่งจากวิทยุ หนึ่งในสี่จากวีดิทัศน์และเทปบันทึกเสียง และหนึ่งในสิบจาก ซี.ดี. ประมาณสองในสิบไม่มีสถานภาพหรือสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาบ้าในชุมชนโดยรอบวัด เกือบสองในห้ามีการแพร่ระบาดเล็กน้อย เกือบหนึ่งในสี่มีการแพร่ระบาดมาก โดยเกือบหนึ่งในสี่เป็นการแพร่ระบาดในกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มพระภิกษุ-สามเณร กลุ่มผู้ค้ายามักจะใช้วัยรุ่นเป็นเครื่องมือในการค้ายาบ้า ความรุนแรงของการแพร่ระบาดนั้นขึ้นอยู่กับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พระสงฆ์ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในชุมชนโดยเทศนาสั่งสอนเรื่องยาบ้าแทรก

ในการแสดงธรรมในโอกาสต่างๆ มากกว่าหนึ่งในห้าประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้เรื่องยาบ้าและ
บทลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาบ้า เกือบหนึ่งในห้าเป็นวิทยากรบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับโทษ
ภัยของยาบ้าตามสถานที่ต่างๆ หนึ่งในหกเข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับการต่อต้านยาบ้าใน
ชุมชน พระสงฆ์บางรูปที่สนับสนุนการต่อต้านยาบ้าโดยไม่เปิดเผยเพราะกลัวอันตรายจากผู้ค้ายา
กิจกรรมสำคัญหรือกิจกรรมเด่นของพระสงฆ์ในการมีส่วนร่วมป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าภายใน
ชุมชนเกือบสามในสี่ส่งเสริมกิจกรรมการต่อต้านยาบ้า (อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน กิจกรรมกีฬาต้าน
ยาเสพติด อบรมธรรมะ) หนึ่งในห้าจัดอบรมให้ความรู้เรื่องยาบ้าแก่เยาวชนและประชาชนทั่วไป ปัญหา
อุปสรรคในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าภายในชุมชนมากกว่าหนึ่งในห้าผู้บริหารบ้านเมืองและ
เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญกับปัญหายาบ้าอย่างจริงจัง มากกว่าหนึ่งในหกเจ้าหน้าที่ของรัฐและ
ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นที่มีส่วนร่วมในขบวนการผลิตและค้ายาบ้าขัดขวางการดำเนินงาน หนึ่งในหกเห็น
ว่างบประมาณของรัฐที่จัดให้สำหรับการแก้ปัญหายาบ้าไม่เพียงพอ และขาดความร่วมมือทั้งภาครัฐ
และเอกชน ปัญหาอุปสรรคในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในกลุ่มของพระสงฆ์เกือบครึ่งหนึ่ง
ขาดความเข้มงวดในการรับบุคคลเข้ามาบวชหรือเข้ามาอาศัยในวัด หนึ่งในสิบบังคับให้ผู้ติดยาบ้ามา
บวชเพื่อหวังที่จะให้เลิกเสพยา ประชาชนและหน่วยงานต่างๆ ไม่เห็นความสำคัญของพระสงฆ์ในการ
ช่วยกันป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ขาดพระสงฆ์ที่มีความสามารถในการให้ความรู้เกี่ยวกับการ
ป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ผู้บริหารคณะสงฆ์ละเลยต่อปัญหายาเสพติด เกือบครึ่งหนึ่งแนวทาง
ในการแก้ปัญหการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าโดยวัด-บ้าน-โรงเรียน และหน่วยงานต่างๆ ควร
ร่วมมือกันอย่างจริงจัง ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกือบหนึ่งในสามผู้ปกครองควรดูแลเอาใจใส่บุตรหลาน สร้าง
ความรัก ความอบอุ่นและความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว หนึ่งในสี่คนในชุมชนร่วมมือกันพัฒนาชุมชน
สร้างชุมชนให้เข้มแข็ง รัฐควรตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันศาสนาในการสร้างความรู้ ความ
เข้าใจและเผยแพร่ความรู้เรื่องยาเสพติด พระสงฆ์ระดับสูงควรกระตุ้นหรือส่งเสริมให้คณะสงฆ์ทำ โครง
การหรือจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า และควรจัดอบรมพระวิทยากรให้มีความรู้ใน
การป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า นอกจากนี้รัฐควรจัดงบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อ
บำบัดและฟื้นฟูผู้ติดยาบ้า และควรมีการส่งเสริมอาชีพเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนสมดังคำที่ว่า
"ครอบครัวแข็งแรง ชุมชนแข็งแกร่ง"

Abstract

TE 148168

The objectives of this quasi-qualitative research were 1) to study Buddhist monks' participation in the prevention of the spread of amphetamine in Thailand and 2) to find out factors affecting their participation. A total of 1,614 monks with no less than three months in monkhood were sampled out from all regions of the country through multistage sampling structured interviews and in - depth interviews were administered by the research team and their assistants in the collection of data. Data processing and analysis were run by the SPSS for Windows with the significance level set at .05. Percentage, arithmetic mean, standard deviation, Chi-square and Phi were used in statistical presentation.

It was found that their knowledge about amphetamine and its spread was at a great level ($\bar{x} = .73$, S.D. = .34) ; however, their participation in the prevention of the drug's spread was at a low level ($\bar{x} = .35$, S.D. = .44). In terms of the hypothesis test, different zones (inner, middle and outer zones), ages, monkhood period, additional education during monkhood, pre-monkhood status, pre-monkhood occupation, ecclesiastical education, religious rank, religious administrative position, experience in the prevention of the drug's spread, perception of information from personal media (public and private - sector personnel and other people), printed materials (document, folder, flier and poster), and audio-visual media (television, videotape, C.D. and cassette tape) had relationship with the monks' participation in the prevention of the drug's spread. Pre-monkhood education, perception of information from friends and relatives, newspapers, magazines and billboards and radio, and knowledge about the drug and its spread, meanwhile, had no statistically significant relationship with the monks' participation in the prevention of the drug's spread.

In qualitative terms, the findings showed that most respondents held an administrative position as abbots. They had some experience in the prevention of the spread of amphetamine in the temples and surrounding communities. They knew the Mahadhera Association's resolution on drugs and implemented it. In terms of perception of information on amphetamine, most respondents perceived information on amphetamine from public and private-sector personnel, $\frac{1}{4}$ from friends and relatives and $\frac{1}{10}$ from other people, in terms of printed materials, most perceived information from newspapers, almost half from documents and posters, more than $\frac{1}{5}$ from folders and billboards, almost $\frac{1}{5}$ from fliers and magazines; in terms of audio-visual media, most perceived information comes from television, more than half from radio, $\frac{1}{4}$ from videotape and cassette tapes, and $\frac{1}{10}$ from CDs. About $\frac{1}{5}$ said there had been no spread of amphetamine in the temple's surrounding communities; almost $\frac{2}{5}$ said there had been minimal spread; almost $\frac{1}{4}$ said there had been wider spread, almost $\frac{1}{4}$ being indicated as the spread among youths, monks

and novices. Most respondents said drug traffickers often resorted to youths in drug trade and that the intensity of the drug's spread would depend on the police's performance. Most of the monks participated in preventing the drug's spread in communities chiefly by preaching abstention from the drug on different occasions. More than 1/5 gave knowledge and information on the drug and penalty for those who violated drug suppression laws. Almost 1/5 went explaining the danger of the drug at various places and 1/6 attended communal consultative meetings on anti-amphetamine activities. Some of the monks supported such activities by keeping anonymity for fear of traffickers. Almost 3/4 participated in promoting anti-amphetamine activities (summer novice trainings, anti-drug sports, dharma preaching), 1/5 gave trainings on knowledge about amphetamine to youths and people in general. More than 1/5 indicated negligence of administrators and the police to take serious action on amphetamine spread as the main obstacle to the successful prevention of the drug's trafficking while more than 1/6 indicated interruption of officials and local influential rings collaborating in the production and trafficking of the drug, and 1/6 indicated budget inadequacy allotted for amphetamine suppression and lack of cooperation of both the public and private sectors as the main obstacles. Almost half of the respondents identified lack of strict screening before allowing people to enter monkhood or reside in temple compounds as the main obstacle to the successful prevention of the drug's spread among the monks; 1/10 indicated forcing drug addicts to enter monkhood, hoping that they would give up taking the drug, lack of personnel and government agencies' recognition of monks' role in the prevention of the drug's spread, lack of able monks in giving knowledge about the prevention, and negligence of religious administrators towards drug problems as the main obstacles; almost 1/2 proposed solving the drug problem through home-temple-school mechanism and through active, concerted cooperation of responsible units. Regarding other suggestions, almost 1/3 opined that parents should pay close attention to their children, giving love, and warmth as well as keeping good family relationship; 1/4 recommended that community members should share in community development and strengthening their effort, that the government should be aware of the religious institution's importance in building understanding and disseminating knowledge about drugs, that high-ranking monks should urge or encourage monks to operate projects or activities for the prevention of the spread of amphetamine, that there should be trainings of monks on how to give knowledge about the prevention of the drug's spread, and that the government should allocate a sufficient budget to supporting drug-addict treatment and rehabilitation activities and for occupation-promotion activities.